

Viering EUG 27 januari 2019

Cyclus: Schepping en zorg voor elkaar

Thema: Gevoed door God

Lezingen: Johannes 4,31-38 en psalm 104

Elise Rommens-Woertman

Overweging

Wat valt er eigenlijk nog toe te voegen
aan de schilderachtige woorden van psalm 104
die we zojuist hoorden?
Deze psalm is een loflied op de schepping,
op het leven, ten diepste op God zelf die ons scheidt en adem geeft.
Kleurrijke beelden komen langs,
op haast meditatieve wijze voor wie zich er door wil laten meevoeren:
de diversiteit van alles wat er groeit en bloeit op aarde,
de natuur in al zijn facetten wordt vol verwondering bezongen.
zoals je geraakt kunt worden als je op vakantie bent
en een fietstocht geniet van weidse vergezichten,
als je tijdens een wandeling
oog hebt voor de tere bloemen langs de kant van de weg.
Momenten waarin alles voor een ogenblik samenvalt,
een ervaring van eenheid en schoonheid.
de bergtoppen waarop de steenbokken wonen,
de rotsen voor de klipdassen,
De libanonceders waarin de vogels hun nest hebben,
de uitgestrekte zee
waarin eindeloos veel dieren zijn.
Zelfs Leviatan,
naam voor een zeemonster uit de oudheid,
in zekere zin het engste dier dat in de Bijbel voorkomt,
verwordt tot een schepsel om mee te spelen.
100 bloemen mogen bloeien,
grond en lucht genoeg voor alles.
Zoveel schoonheid en verwondering,
Het lijkt haast te mooi om waar te zijn...

Wat is onze rol en plek daarin?

Wie is de mens die gaat op brekebenen zoals we zongen?
want vaker dan momenten van eenheid
waarin alles samenvalt,
zijn we op weg in een woud van droomgewassen,
in een tochtig labyrint van woorden,
met betraande ogen van het zoeken.

In de eerste lezing, uit het evangelie volgens Johannes
is er ook al sprake van velden die volstaan, rijp voor de oogst.
Toch zijn de leerlingen zoekende,
naar wie Jezus is,
hoe zij zelf staan in het geheim van het leven.
Kort daarvoor heeft Jezus een Samaritaanse vrouw ontmoet bij een put,
temidden op de dag, in het volle licht.
Zij, een vrouw afkomstig uit een vreemd en heidens volk,
ontdekt het levende water, dat ook in haar de Bron van alle leven wonen mag, God zelf.

Dat straalt zij uit op de mensen om haar heen,
die nieuwsgierig naar Jezus komen.
De leerlingen staan dichtbij Jezus, trekken met hem op,
maar dat maakt het niet perse gemakkelijker om
te zien wij hij is, om hem goed te verstaan.
Zij zeggen dat het etenstijd is,
Jezus begint over 'voedsel dat zij niet kennen',
dat het 'doen van de wil van de vader is'.
Wat voedt ons werkelijk in ons leven?
Waar krijgen we energie van,
geeft ons voldoening?
Uit welke bronnen putten we als we te maken krijgen
met tegenslag?
Wat houdt ons gaande
als we de weg niet meer weten?
Steeds opnieuw laat Jezus zien
hoe nauw verbonden hij is met God,
hoe in zijn handelen en zijn zijn
oplicht wie hem ten diepste draagt en voedt:
God zelf, vader, moeder van al wat leeft.
Dat vertrouwen belichaamt hij,
zodat de oogst al binnengehaald kan worden.
Er is overvloed, brood genoeg voor allen, zie je het niet?

Geloven is in zekere zin
niets anders dan steeds opnieuw leren te kijken
met de ogen van ons hart.
Om de overvloed te durven zien,
terwijl we met beide benen in de realiteit staan
en weet hebben van alles waar een mens aan lijden kan,
wat de aarde schendt,
waar wij tekortschieten.
Om te vertrouwen dat die Bron van Leven
ook ons vervuld, in ons zijn woning vindt,
ook als alles dor en doods lijkt.
Die verbondenheid met God
wordt bezongen in Psalm 104.
Wij mogen leven van het voedsel dat ons gegeven wordt,
dat ons ten deel valt.
In de voorbereiding op deze viering realiseerden we ons
dat deze psalm onze tijd ook een spiegel voorhoudt
als het gaat om de gedachte dat ieder mens onafhankelijk is,
van eigen regie en volledige zelfredzaamheid.
Juist die verbondenheid met de Eeuwige en met elkaar
wordt bezongen en is lovenswaardig.
als de Eeuwige haar gelaat van ons afwendt,
als alle contact verbroken is,
dan vallen wij terug in het stof,

Worden we op onszelf teruggeworpen in alle eenzaamheid.
Maar in de verbinding komen we tot bloei,
als we steeds opnieuw de sprong wagen
naar elkaar toe,
dan kan ook al het geschapene

in harmonie leven,
zoals de zee en het land,
de zon en de maan,
de dag en de nacht
met elkaar samenhangen.
Dan krijgt de aarde een nieuw gezicht.
Amen